

Konvoj

„Jestli cekneš...“

Kluk za volantem jako by ztratil kila váhy a seschnul se, ve zlomcích vteřin, v kterých se sunou metr po metru ke kontrole, ale baterka se nezvedla, svítí do dokladů sedana, kterého předjížděli. Jeden z mužů kontroly vzhlédl, přes sklo v napálených reflektorech ho bylo vidět velice přesně, máchnutí ruky:

Jeď dál!

Skoro tomu nevěřil.

Až když byl za nimi.

V zpětném zrcátku uviděl kolonu nákladáků, která se na ně nalepila a teď je předjíždí, přepínání světel, houkačky, na valnicích vzadu se kývají pod plachtami stroje.

Došlo mu:

„Mysleli, že jsme transport... Že k nim patříme... Dálkový transport na Slovensko...“ Zasmál se. Olízl si rty, které mu okoraly. „Klika jako Brno.“ Hrabal po kapsách, až našel cigarety a sirky. „Zapal mi!“ Strčil všecko Sašovi. „Dělej!“ Držel teď čumák auta pět metrů za posledním z dálkařů.

Saša ho našťavaně pozoroval, jak si hvízdá. Schválně zmu-chlal cigaretu v ruce. Strčil ji do pusy. Zapálil. Štiplavý kouř mu vletěl do očí a do krku. Rozkuckal se.

„Chceš taky?“ řekl ten v bundě. Zřejmě viděl všecko. Vzal si zapálenou cigaretu. Pobaveně mu přisunul plnou krabičku. „Jestli si chceš zakouřit, vem si...“

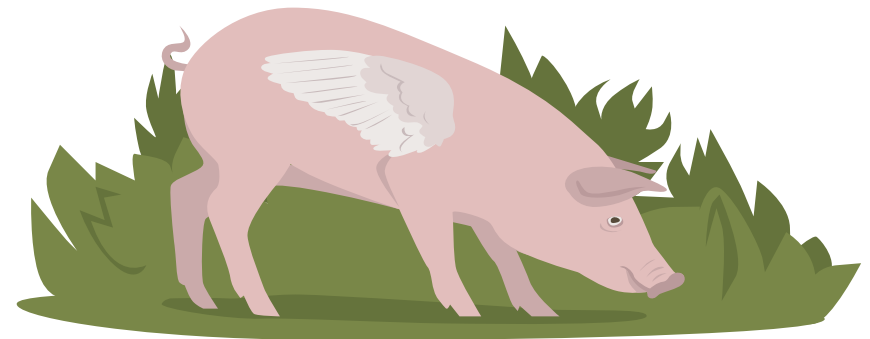
Saša zavrtěl zuřivě hlavou. Znovu začal toho u volantu nenávidět.

„Já jen, abys neřek...“

„Řeknu. Všecko.“

„Až pak. Uděláme si prima výlet.“ Oharek cigarety ozářil na zlomek prostor, utahaného kluka. Fangio řekl: „Viděls někdy dvouhrbý leguány?“

„Co je to?“

„Takový prase s křídly,“ řekl klidně kluk v bundě. „V Africe jich je plno.“

Motor hučel. Rozvodná deska blikala. Sašovi se na okamžik zdálo, že tohle velké auto by skutečně mohlo jet až do Afriky. Ale řekl:

„V Africe jsou lvi.“

„Lvi taky,“ řekl ten za volantem. „A želvy a krokodýli a jiný šelmy. Jako když je vyšije.“

„Ráno mám školu,“ řekl Saša. Zdálo se mu, že slova přicházejí z veliké dálky. Jako v mlze viděl přivírajícími se víčky toho u volantu, jak si dotahuje zubama obvaz na ruce. „Stejně to na vás řeknu...“

Ruka přidržela Sašovi deku, která sklouzla.

Fangio zvolnil.

Ručička naftoměru se kývala na třetině.

„Spi. Až tam budeme, vzbudím tě.“

Před sklo padla mlha.

Revolver

U řeky mlha zhoustla, kraksna se vynořila na silnici naprosto nečekaně, jako z prádelny. Nákladčák sjel na postranní cestu plnou oblázků, šustily mu pod pneumatikami a stříkaly do stran. Znovu byla jen mlha a ten zvuk oblázků a obrátek motoru.

Svívalo.

Ze silnice sem už nebylo vidět. Nákladčák jel několik posledních metrů setrvačností. Saša v kabině spal. Neprobudily ho ani skřípající brzdy. Ručička naftoměru byla už úplně na nule. Kluk v bundě otevřel velice tiše dveře a seskočil do trávy. Ještě přebral náradí. Vybral si několik klíčů a dva šroubováky. Přivřel dveře. Překontrolovat místo. Auto bylo kryto seshora mostem a ze strany stromy. Nebylo to nejhorší. Dvě hodiny, než se na to přijde.

Potřeboval aspoň hodinu.

Strkal klíče a šroubováky do kapes. Pěšina vedla podél řeky k lesu, do stráně. Fangio šel rychle, trochu si namočil ruku ve vodě, otřel si tvář. Měl bych se umejt, ale až jinde, jindy. Chtělo se mu zoufale spát, ale nesměl riskovat ani

minutu. Někde v hloubce v něm se usadil strach ze psů. Čenichy po stopě. Až najdou auto.

Boty mu zvlhly. Nabalily se listím. Na ostrých travách visela rosa. Praskot větví, jako by kdesi vyletěl pták. Nebo prodírající se zvíře. Šelest listí. Kroky. Ohlédl se. Někdo za ním zklamaně, rozespale křikl:

„Kde jsou?“

Uviděl Sašu.

Jak za ním běží, aktovku v ruce, deku za sebou, ztrácí ji z ramen, sbírá.

„Kde jsou?“

„Co?“

„Leguáni!“

Tomu v bundě chvíli trvalo, než si vzpomněl na Afriku a ty kecy. Kolem břízky. Spousta listí.

„Tady ještě ne.“

Řekl: „Běž k autu a vyspi se. Já se pro tebe vrátím. Nebo mi nevěříš?“

Špunt zavrtěl hlavou. Šel za ním jako pes. Někde sebral větev a drnkal jí o stromy.

Z ničeho nic řekl:

„Slípejše vyhodí ze školy.“

„No a?“

„Kvůli kůlně.“